

Mariëtte Middelbeek

Anna

Vrouwen van Vechtlust

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1819

De bloemen in de tuin roken zoet en Anna van Thoringen bleef staan om te kijken naar de bijen die ijverig van de ene naar de andere bloem vlogen om de nectar op te zuigen. In deze tijd van het jaar was de bloementuin een van haar lievelingsplekken op het landgoed Vechtlust. Zoals zo vaak had ze ook nu haar schetsboek en palet meegenomen om te proberen de weelde van de bloemen vast te leggen op het papier. Hoeveel keer ze het ook had geprobeerd, nooit was ze helemaal tevreden. De kleuren moesten net een beetje anders, de lucht wat blauwer of juist minder blauw. De bijen lieten zich nooit helemaal goed vangen door haar potlood. Mevrouw Groeningen, haar tekenlerares, had vaak genoeg gezegd dat ze talent had en dat de tekeningen en schilderijen die Anna van de tuin had gemaakt prachtig waren. Maar Anna bleef ernaar streven om de

schoonheid van de werkelijkheid ook op het papier vast te leggen.

‘Goedemiddag, gravin.’ Anna had helemaal niet gemerkt dat een van de tuinmannen tussen de bloemen aan het werk was geweest en nu beleefd een buiging voor haar maakte.

‘Goedemiddag’, groette ze terug, terwijl ze probeerde zich een naam te herinneren, maar ze wist eigenlijk niet of ze hem ooit eerder had gezien. Het leek wel of er elke week nieuwe tuinmannen aan de slag gingen op het landgoed. Dat was misschien ook niet zo vreemd nu de zomer op zijn hoogtepunt was en Jacob, die als beheerder van het landgoed de scepter over de tuin zwaaide, zijn handen vol had aan het beheersen van het onkruid en het zorgen dat de bloemen, bomen en planten niet uitdroogden.

De jonge tuinman maakte zich snel uit de voeten om Anna niet te storen en Anna liet haar blik weer genietend over de vele bloemen gaan. Haar overgrootmoeder Victoria was degene die opdracht had gegeven voor de aanleg van deze bloemenzee en sindsdien was dit gedeelte van de tuin altijd zorgvuldig onderhouden. Anna’s eigen moeder Welmoed zag er ook streng op toe dat elk najaar tijdig bloembollen werden

geplant, zodat de aanblik in het voorjaar en de zomer weer spectaculair was. Ook nu het half juli was. Bijna elke dag was Welmoed er wel te vinden en vrijwel al het bezoek werd meegenomen op een wandeling over het landgoed. Eerder was Anna nog weleens meegelopen met haar moeder en haar vele vriendinnen en kennissen, maar de laatste tijd bleef ze liever op een afstandje. Ze wist eigenlijk niet precies wanneer de verandering had ingezet, maar het leek wel of haar moeder in Anna's aanwezigheid nog maar één gespreksonderwerp met haar vriendinnen kon bedenken. En dat was het onderwerp dat Anna juist liever uit de weg ging. Het leek sinds haar achttiende verjaardag wel of Anna's eventuele huwelijk ieders gedachten beheerste, behalve die van haarzelf.

Anna keek naar de lucht. Ze was haar parasol vergeten en voelde nu de stralen van de zon op de blote huid van haar gezicht en haar armen. Zelf vond ze dat eigenlijk wel prettig, maar het betaamde een dame niet om haar huid door de zon te laten kleuren. Hoe vaak had ze haar moeder dat wel niet horen zeggen?

Anna boog zich voorover en snoof de heerlijke geur op van de dahlia's, de seringen en de pioenrozen, terwijl ze probeerde de bijen niet

te storen in hun nuttige werk. Na een tijdje ging ze op het stenen bankje zitten en pakte haar schetsboek weer op. Ze had een idee hoe ze het roze van de pioenrozen op de juiste manier op het papier kon krijgen. Geconcentreerd ging ze aan de slag.

Een bij die per ongeluk op haar arm landde, deed Anna pas een hele tijd later opschrikken van haar tekenwerk. Voorzichtig bewoog ze de arm om het diertje op andere gedachten te brengen dan te proberen nectar op te zuigen uit wat alleen maar de geur van lavendelzeep was. Ze keek toe hoe het zoemend wegvloog. De zonnestralen hadden haar nu zo verwarmd dat ze zich loom voelde. Ze borg haar tekenspullen op en kwam overeind. Het was beter om een stukje te wandelen, voor ze straks nog in slaap zou vallen op het bankje, of zou verbranden in de zon. Ze had het plan gehad om na de bloementuin verder te wandelen naar de Chinese tuin en daarna naar de stallen om Morgenster, haar jonge merrie, gedag te zeggen. Maar nu realiseerde ze zich dat met dit mooie weer Morgenster waarschijnlijk helemaal niet op stal stond. Anna had niet aan Robert, de stalmeester, laten weten dat ze wilde gaan rijden, dus naar alle waarschijnlijkheid had hij Morgenster

met de andere paarden naar de wei gebracht. Net toen Anna overwoog om haar wandeling uit te breiden met de route naar de weilanden, hoorde ze een bekende stem haar naam roepen.

‘Anna!’ Welmoed van Thoringen, Anna’s moeder, stond op het bordes en overzag vanaf daar de tuin. Toen ze Anna in de bloementuin in het oog kreeg, tilde ze haar rokken op en daalde haastig de trap af. ‘Ah, daar ben je!’

Anna keek op. ‘Wat is er, mama?’

Haar moeder hijgde een beetje toen ze Anna bereikte. Op haar gezicht was opwinding te lezen. ‘Waarom ben je nog niet bezig je om te kleden?’ Welmoeds stem schoot omhoog. ‘Je weet dat de Bentincks vanavond komen dineren. Marie staat al klaar om je te assisteren.’

Anna keek haar moeder aan. Ze wist inderdaad van het bezoek, maar ze voelde geen enkele noodzaak om meer dan twee uur van tevoren al haar knellende korset en chique avondjurk aan te trekken. Eigenlijk moest ze toegeven dat ze liever helemaal niet aan tafel zou verschijnen vanavond. ‘Waarom moet ik me nu al omkleden?’

‘Dat weet je wel.’ Welmoed gaf haar dochter een paar zachte klopjes op haar schouder.

‘Omdat je er vanavond onberispelijk uit moet zien. Simon graaf Bentinck zal er ook bij zijn en je weet dat hij bij je vader al duidelijk heeft gemaakt dat je zijn interesse hebt. O Anna...’ Haar moeder greep haar nu bij beide schouders en keek haar indringend aan. ‘Ik weet zeker dat hij je een aanzoek gaat doen! Misschien niet vanavond al, maar vast heel snel. Kom, kom.’ Ze liet Anna’s schouders los en pakte in plaats daarvan de hand van haar dochter. Anna had geen andere keus dan zich door haar moeder te laten meevoeren naar binnen.

Onwillig liep ze de trappen van het bordes op. ‘Hij is onaangenaam’, klaagde ze tegen de rug van haar moeder, die met kwieke passen voor haar uit liep. ‘Zo dol op zichzelf.’

‘Ach, welnee.’ Haar moeder draaide zich vluchtig om voor ze Anna meetrok naar binnen, waar het beduidend koeler was dan buiten. Hun voetstappen op het marmer weerkaatsten in de grote hal van het landhuis. Een dienstmeisje sprong snel aan de kant toen Welmoed haar met grote vaart bijna omverliep. Anna zond een verontschuldigende blik, maar het meisje maakte een reverence en hield haar ogen op de grond gericht. Welmoed zag het niet en beende verder. ‘Marie zal je helpen je klaar te maken

voor vanavond', zei ze. 'Liesje moet het echt nog beter leren.'

Er is niets mis met hoe Liesje het doet, wilde Anna zeggen, maar ze hield haar woorden voor zich. Het diner met de familie Bentinck was zo belangrijk voor haar moeder dat Anna beter wist dan te protesteren tegen het inschakelen van Welmoeds eigen kamenierster in plaats van Anna's dienstmeisje Liesje.

Ze liepen de trap op en Welmoed nam Anna mee naar haar eigen vertrekken in plaats van naar Anna's kamer. Door het grote raam wierp Anna een verlangende blik naar buiten. Daar stroomde het water van de Vecht, dat het op deze warme dag ook rustig aan leek te doen. Daar wierpen de oude eiken die Vechtlust omzoomden prettige, verkoelende schaduwen over het park rondom de villa. Daar zou ze de middag kunnen doorbrengen in een serene rust, terwijl de dag langzaam overging in de avond en het licht van wit veranderde in het prachtige goud dat bij een zomeravond hoorde. Ze zou haar tekenspullen kunnen meenemen en proberen het licht te vangen in kleuren die ze met haar verf kon maken, al wist ze niet of ze precies de juiste tint goud zou kunnen mengen. Misschien kon ze verf gebruiken en...

‘Marie!’ Welmoeds stem maakte een einde aan Anna’s gedachten. Zodra ze de slaapvertrekken van haar moeder bereikten – naast de slaapkamer was er ook een kabinet met daarin een wastafel, bad en kleerkast, en een zitkamer die nooit werd gebruikt – riep Welmoed haar kamenierster. Het vriendelijke, ronde gezicht van Marie zag er vandaag wat rood en verhit uit, stelde Anna vast toen ze vrijwel onmiddellijk opdook. ‘Ja, mevrouw Van Thoringen?’

‘Staat het bad klaar? Het is belangrijk dat er rozenwater en rozenzeep wordt gebruikt en daarna...’ Haar moeder kneep haar ogen samen en keek Anna taxerend aan. ‘De smaragdgroene jurk’, besloot ze toen. ‘Anna moet vanavond bovendien de oorbellen met robijnen en het collier met groen saffier uit mijn eigen collectie dragen.’

Marie knikte gedienschtig. ‘En haar haar, mevrouw?’

‘Opgestoken’, zei Welmoed beslist. ‘Gebruik maar de haarspelden met robijn die passen bij de oorbellen.’ Ze keek haar kamenierster aan. ‘Ik bedoel de spelden die van de oude mevrouw Van Thoringen zijn geweest. Zij droeg ze toen ze haar debuut maakte.’

‘Dan brengen ze vast geluk, mevrouw.’

Welmoed glimlachte tevreden. ‘Dat denk ik ook.’

‘Heb ik ook nog wat in te brengen?’ vroeg Anna, maar iedereen negeerde haar. Anna wist zelf ook wel dat de vraag louter retorisch kon worden opgevat. Het diner van vanavond was voor haar moeder – en haar vader – te belangrijk om Anna’s verschijning aan haarzelf over te laten.

Marie ging aan de slag om Anna uit haar lichtpaarse zomerjurk te helpen. Welmoed keek toe en leek niet van plan het maken van Anna’s toilet geheel aan het personeel over te laten. Anna werkte onwillig mee, terwijl in haar hoofd telkens dingen opkwamen die ze tegen haar moeder wilde zeggen.

Dat Simon graaf Bentinck een ongelooflijke kwal was, bijvoorbeeld. Dat hij rondliep alsof hij hoogstpersoonlijk de volledige ridderstand in ere hield, terwijl ridders allang tot het verleden behoorden, en zijn familie bovendien nooit tot de ridderstand had behoord. Dat alles aan hem uitstraalde dat hij zo blij was met zichzelf, dat Anna er gewoon onpasselijk van werd. De manier waarop hij sprak over de handel van zijn vader, de landhuizen die zijn familie bezat, het leven in Amsterdam dat volgens